

A fiú leleselkedik, nesztelen léptekkel követi a színésznőt mindenfelé, az utcasarkon előrenyomja óvatosan a fejét, vagy ingatja, ha Liza meglepetésszerűen megtorpan, visszafordul, és hirtelen nem tudja, mitévő legyen. A legfőbb gondja valószínűleg az lehet, hogy képtelen még fegyelmezettségre szoktatni magát, holott a követés és a megfigyelés a legnagyobb fegyelmezettséget igényli, és szerelmünk tárgyát, avatott be ilyformán, *szerelmünk tárgyát*, ismételte meg, Lizát, a színésznőt látni, a lehető legesleg-több alkalommal, kivételes rendezettséget és összeszedettséget követel az embertől. Ő ezt egy kimerítő és bonyolult ceremóniaként írná le; ennek megfelelően vagy ebből kiindulva minden helyzetre kialakított már egy pontos mozdulatsort, mely a legideálisabb és a legtakarékosabb az adott situációt tekintve. Most nem avatna be mindenbe, mondja, de a szem elől tévesztés esélyének a minimalizálása ugyanúgy precízen kidolgozott, mint az, hogyan lehet nyilvános terepen úgymond véletlenül hozzáérni. Meg azzal is számolni kell, hogy őt, Illést ismeri a színésznő. Nagy valószínűséggel zokon venné, megsértődne, ha kiderülne róla, mit tesz. Szörnyű veszteség volna az. A vereség, a viszonzatlan szerelemnek az iszonyú veresége után minden kétséget kizáróan elviselhetetlenné lenne az élet az ő számára. Nem is volna élet. Mindazonáltal vannak még tervei; néha elábrándozik; de erről nem tud és nem is akar lemondani, a legfélelmetesebb kínokkal járna, ahogy az is, ha valami miatt le kellene mondania a követésről és a megfigyelésről. Elviselhetetlen lenne, ismétli meg. Egy másik nő?, kérdezem, esetleg...? Nem, nem, kizárt, válaszolja. Nincs itt az ideje, és kétséges, hogy valaha eljön az idő. Az is a fegyelmezetlenségnek volna csak betudható, és egyébként méltóságon aluli is lenne. Mert nézd csak meg... így ő, *a mi színésznőnknek* épp ezek a legszebb és leghűbb vonásai – a fegyelmezettség és a méltóságteljesség.

Gál Ferenc

HÁZ KÖRÜLI MUNKÁK

VII

Jól látja, ez sík vidéki izomzat.
Olyan emberé, aki nyári
délutánon felsétál a sziget
csúcsáig, a lombok árnyékában
iszik valamit, azután a vízbe gázol.
A fősodort elérve a hullámokba dől,
és hazáig nézelődik. A homokpad
horpadásában leszárad, a házba
visszatérve ma is a mézből vett
először, és témák szerint
csoportosítja a cédulákat.
Összeolvassa, hogy a kihalt

utcákon hírvivők suhannak,
az árnyék pirkadatig nem tágít
a gazdatesttől, és a hallgatás
falait kerülve milyen alakokba
botlunk. Arról valamit,
hogy a nők és tintapatronok
folyása nem szegheti kedvét,
és tolla máris kaparász
az írópulton. Fegyvertelenül
jöttem közéjük, rám se néztek,
és a beszüremelő fényben, írja,
mintha aszpikban feküdnék.
Amiről tudható, hogy hosszú
órákon át készül dekoratív
cállal, jó esetben zselatin
hozzáadása nélkül.

XI

Összeszámoltam vagy harmincféle
virágot a kertben, anélkül hogy ültettem,
vagy ápolgattam volna egyet.
Visszavonulva a nyilvános ügyektől
létrehozhatok egy gyűjteményt,
személyes szempontokat érvényesítve.
A gondosan megválasztott kövek,
az itatós alól celofán mögé simítva
meghatározom, és mindjárt
felcímkézem őket. A rovarokkal
és a pókfélékkel folytatom,
mielőtt a lendületből kiesnék.
Kisebb átalakítással a tálaló
megfelel a gerincesek tárlójának,
kivéve a mókust. Az maradhat
az íróasztal sarkán, mancsában
a bontatlan dióval. A jól eltalált póz,
a megtört lendületből kitekintő
szempár a bojtos kis fülekkel
előhoz valami olyat is belőlem,
amire szavakat nehezen találok.
Amit, engedve a belső készítésnek,
és a szoba fényviszonyaihoz illőn,
dünnyögéssel fejezek ki napi
egy-két alkalommal, testbeszéddel
rásegítve olykor.